

Č. 6

Janák si všiml starého muže v zahradě u které právě postávali. Navzdory sychravému počasí seděl muž na terase v omšelém křesle a cosi četl. Byl navlečený v děravém svetru a zachumlaný do štráfaté deky. Chvillemi upil ze sklenice a zaklonil hlavu jak mžoural do posledního podzimního sluníčka. Stromy okolo něho zlály a hořely barvami, tráva usychala, jen divoké železníkové keře okolo hradby podržely temně zelené listy a podrží je po celou zimu. Pod zahradou se v parách a mlze valila řeka, jak upalovala ku Praze.

Janák zastavil u rezatých a rozpadajících se plechových vrátek. Nikde jmenovka ani zvonek. Ale majitel žádná zvonek nepotřeboval. Jakmile Janák odbočil z cesty nad zahradou k plotu, vyrazil proti němu z druhé strany pes. Obrovský vlčák, černočerný jako satan. Opřel se předními prackami o rezavá vrata, která se mohla každou chvíli zřítit, koulel krhavýma očima a zuřivě výhruzně vrčel.

- Pane! zakřičel Janák. – Pane! Můžeme s vámi mluvit?

Muž zvedl neochotně hlavu a podíval se.

- Můžete, souhlasil, ale nic pro to neudělal.

- Nemůžeme! křičel dál Janák. – Je tady pes! Musíte si ho zavolat

Podíval se na nás pozorněji a pobaveně zavrtěl hlavou.

- No a co? Vždyť je to jenom pes?!

- Pokouše mne, smlouval kolega.

- Jo, uznal stařík. – Vás by dovopravdy asi pokousal.

Starce ani nenapadlo se zvednout, nebo se jinak angažovat. Pes na okamžik zmizel od vrat a my oba čekali kdy poběží po cestě k pánovi. Vrátko nebyla zamčena. Měla jen kliku a žádný zámek. Vlčák se však k naší neskonale hrůze náhle objevil venku na cestě, těsně za námi. Janák zařval leknutím. Pes musel proběhnout plotem nějakou dírou vedle vrat. Blížil se s temným vrčením hluboko v hrdle a se zcela jasnými úmysly. Poťouchlý dědek na terase se královsky bavil. Rozepnul jsem podpažní pouzdro a napolo vytáhl služební paralyzátor.

V tom okamžiku se na cestě za psem objevil další muž. Mladík v dlouhém šedém plášti vystoupil z houštiny na druhé straně cesty a zasáhl psa přesně vrženým kamenem. Černý vlčák se bleskurychle otočil proti novému nepříteli, obnažil zuby a vyrazil. Krve by se v nás nedořezal. Tady končila veškerá legrace, protože takový pes mohl člověka zadávit nebo alespoň pořádně zřítit. Mladík zůstal klidně stát, napřáhl ruku a ukázal na psa prstem. Díval se mu do očí. Rozdivočelý vlčák náhle zarazil a zastavil svůj rozběh. Roztáhl packy do širšího postoje a pevněji se zapřel o zem. Souboj pohledů trval za naprostého ticha asi půl minuty. Mladík stále ukazoval prstem na psa a náhle udělal krok kupředu. Vlčák, k mému úžasu, zmateně couvl, stále ve výhruzném, ale již obranném postoji. Mladík udělal další krok přímo proti psu. Pes opět couvl, po dalších dvou krocích se zvíře obrátilo a zmizelo v křovinách. Za okamžik se pes ukázal v bezpečí za plotem. Stále vrčel a nepřestával sledovat cizince na cestě skrze drátěné pletivo, ale již neštěkal a udržoval odstup nejméně dvou metrů od plotu.

- To bylo skvělé, zhodnotil roztřesený Janák. – Vy to zvíře znáte?

- Ne, zavrtěl mladík hlavou. – Ale, vždyť je to jenom pes.

Mladík mluvil příjemným, melodickým hlasem.

- Jenom pes? opáčil užasle Janák. – Pěkná bestie. Já už člověče něco zažil, ale teď jsem měl pořádně nahnáno.

- Málem jsem ho uspal, ukázal jsem paralyzátor.

- To není třeba, řekl mladík. - Je to jen pes. Člověk je mu nadřazenej tvor a jen mu to musíte dát najevo. Musí z vás mít respekt. Musí cítit, že naštvál příslušníka tý nejhorší zabijácký rasy na celým světě a musí vědět, že vás možná kousne, ale vy ho pak zabijete,

protože v sobě máte vztek a protože před psem zásadně nikdy necouváte. Ale to se nedá zahrát jen jako role. Musíte to myslet vážně. Musíte bejt rozhodnutej, že mu vypíchnete prstem oči, uříznete hlavu, prokousnete krční tepnu, nebo mu kamenem rozbijete lebku a vykopnete mu žaludek z břicha, jestli se nepodřídí. Musí to bejt doopravdy, ne jenom jako. A nejlepší je, jestli jste to už někdy nějakému psovi udělal, jestli jste už nějakého psa zabil, to on vycítí, takovej čokl pozná pach smrti a uhne. Když mu podáte kost, kousne vás do ruky, ale když vezmete klacek, bude ochotnej vám lízat boty. Pro psa je člověk bohem, protože vládne klackem a kamenem na dálku, vládne ohněm a umí jezdit po vodě. To víte, nějaký posraný ochránce zvířat, ty on si dává k večeři.

- Nejsme ochránci zvířat, podotkl Janák.

- Já vím, řekl mladík. – Jste od kriminálky. Čekám tady na vás.

Zamžikal jsem překvapením.

- A vy jste kdo, mladý muži? Doufám, že nám nebudete zkoušet uříznout hlavu a vykopnout žaludek z břicha.

Mladík se usmál.

- S vámi to nejde. Nejsem vám nadřazenej, jako tvor. A nemám to zapotřebí. Jak se říká – příjemným lidem se stávají příjemný věci. Poslali mě, abych vám byl k dispozici.

- Kdo vás poslal? zamračil jsem se a teprve nyní si mladíka pořádně prohlédl.

Poněkud bizardní postava. Asi třicet let. Dlouhé měděné vlasy svázané do culíku, kostkovaná červená košile, lehké, pevné a pružné boty s tlustou podrážkou jaké fasují speciální skupiny armády pro pohyb v terénu a opět onen zvláštní, splývavý plášť z šedé tkaniny s velkou kapucou na zádech. A ovšem...u krku kožené kolečko na pravém koženém řemínku, se symbolem vlčí hlavy a poutnické hole, stejné, jako měl primátor. Mladík jako by byl přesnou, ale mladší kopií mrtvého z mostu.

- Vyslal mne Bradvos, oznámil mladík suše, jakoby osoby tajemných jmen běžně vysílaly na pomoc kriminálce mladíky s pronikavým pohledem krotící pouhým ukazováčkem nebezpečné šelmy. – Řekli mi, že o mě víte. Jsem Stopař.

- Ach Bože! vzdychl jsem. – Už je to tady. Poslal vás primátor?

Stopař vstrčil ruce do velkých kapes v záhybech pláště a rozjařeně se zahleděl do nízko se ploužícího žlutého slunce.

- Záleží na tom, jakýho Boha vzýváte, poznamenal k mému povzdychnutí, nikoliv k otázce. - Jenže pro vás je Bůh asi jenom prázdný slovo. Fráze. To se pak nemůžete divit, že před vámi neuhne ani pes. Nemáte v sobě žádnou sílu a není divu, sám ze sebe nemá sílu nikdo. A pokud jde o to kdo mě vyslal, už jsem to řekl. Poutnickej Kruh. Jinej Kruh, než do kterýho zasedal Mukvydot, teda Petr Volf. Rada sachemů chce taky zjistit jak zemřel. Bradvos s tím nemá nic společnýho, jenom o to požádal Kruh. Bradvos je primátor jenom pro vás. Nám poutníkům nemůže nařídít nic, co by nenařídila rada Kruhu. Taky mi nic nenařídili, jenom mě požádali. Mukvydot byl můj bratr.